

**NAPROSTO
POZORÚHODNÁ
VĚC
HANK
GREEN**

**NAPROSTO
POZORUHODNÁ
VĚC**

Copyright © 2018 by Hank Green

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Julie Tesla, 2019

Cover © Kaitlin Kall, 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-625-2 (pdf)

**NAPROSTO
POZOR UHODNÁ
VĚC**

**HANK
GREEN**

Díky, mami!

Hele, je mi jasné, že jste tu kvůli epické story plné intrik a záhad a dobrodružství a úniků před smrtí a taky smrti, jenže abyste se k tomu dostali (jestli teda nechcete rovnou přeskocit na třináctou kapitolu – nejsem vaše máma, abych vám to zakazovala), budete se muset vypořádat s tím, že já, April Mayová, jsem kromě jedné z nejvýznamnějších věcí, co se kdy lidstvu přihodila, taky holka po dvacítce, co udělala pár chyb. Mám vás v hrsti. Je to můj příběh a povyprávím ho tak, jak chci já. To znamená, že musíte pochopit nejenom příběh, ale taky mě, takže nebudte překvapení trochou emočních dramat. Celé se to budu snažit vyličit upřímně, ale taky se přiznám, že si dost významně straním. Jestli si z tohoto čtení máte něco odnést, ideálně by to neměl být příklon k jedné nebo druhé straně, ale prostě pochopení, že jsem (nebo jsem aspoň byla) člověk.

A jako člověk jsem se rozhodně cítila, když jsem se ve 2:45 ráno, po šestnáctihodinové šichtě ve startupu, který (díky totálně na hovno smlouvě, kterou jsem podepsala) zůstane anonymní, ploužila po Třiadvacáté. Jít na uměleckou školu je možná z finančního hlediska příšerné rozhodnutí, ale reálně to platí jenom tehdy, když si musíte brát jednu studentskou půjčku za druhou, abyste svoje nóbl vzdělání mohli dotovat. A přesně to jsem samozřejmě udělala. Měla jsem úspěšné rodiče, vedli firmu dodávající vybavení malým a středně velkým mléčným farmám – prodávali a distribuovali třeba takové ty věcičky, co se připínají kravám, abyste je mohli podojit. Byl to dobrý byznys, dost dobrý na to, abych nemusela nasekat obrovské dluhy, kdybych šla na státní

školu. Jenže já jsem nešla. Měla jsem půjčky. Hodně půjček. Takže když jsem přestala přeskakovat z jednoho oboru na druhý (reklama, výtvarné umění, fotografie, ilustrace) a konečně se usadila u nudného (ale aspoň užitečného) bakalářského oboru designu, vzala jsem první práci, co se naskytla, abych mohla zůstat v New Yorku, daleko od svého dětského pokoje doma v severní Kalifornii.

Byla to práce v zoufalém startupu financovaném z bezedných kapes boháčů, co dokážou snít jenom ten nejnudnější sen, jaký boháči můžou snít: zbohatnout ještě víc. Práce ve startupu samozřejmě znamená, že jste součástí „rodiny“, takže když se něco pokazí, když se nestíhá deadline, když začne investor vyvádět nebo prostě jenom *proto*, trčíte v kanclu do tří do rána. Což jsem upřímně nesnášela. Nesnášela jsem to, protože firemní apka pro time management byla pitomý nápad a ve skutečnosti lidem nepomáhala, nesnášela jsem to, protože jsem věděla, že to dělám jenom pro prachy, nesnášela jsem to, protože se po zaměstnancích chtělo, aby tu práci brali ne jako normální práci, ale jako smysl a náplň celého života, což znamenalo, že jsem neměla žádný volný čas a nemohla dělat na vlastních projektech.

ALE!

Využila jsem tam svoje vzdělání a dělala opravdový grafický design a platili mi dost na to, abych si ani ne rok po škole mohla dovolit pronajmout byt. Podmínky na pracovišti měly sice blízko k otrokářství a půlku platu jsem dávala za spaní v obýváku v jednopokojovém bytě, ale zvládala jsem to.

Ted' jsem trochu kecala. Jo, moje postel byla v obýváku, ale většinou jsem spávala v ložnici – v Mayině pokoji. Nežily jsme spolu, byly jsme spolubydlící a „bývalá“ April by chtěla, abych to napsala naprosto jasně. Jaký je v tom rozdíl? Tak v první řadě ten, že když jsme se sestěhovaly dohromady, nechodily jsme spolu. Spát se spolubydlící je

hrozně pohodlné, ale taky je to trochu matoucí, když jsme spolu bydlely většinu výšky. Než jsme se spolu konečně vyspaly a teď spolu už víc než rok chodily.

Když spolu bydlíte už předtím, kdy má potom přijít ta otázka „co spolu začít bydlet?“ Teda u mě a Mayi to bylo spíš „vystěhujeme už prosím z obýváku tu starou matraci, ať můžeme na Netflix koukat z gauče?“. A moje odpověď vždycky zněla: „Ani omylem, jsme jenom spolubydlící, co spolu chodí.“ A proto jsme v obýváku pořád měly postel.

Říkala jsem vám, že bude drama.

Každopádně, zpátky k té osudové lednové noci. Tahle podělaná apka se příští týden musela dostat do App Storu a já jsem čekala na finální schválení pár změn v uživatelském rozhraní a vlastně je to jedno, vás to stejně nezajímá – nudné pracovní kecy. Místo toho, abych do práce přišla dřív, jsem tam naopak zůstala dýl, protože jsem to tak měla radši. Mozek jsem měla úplně vyštavený, jak jsem se snažila rozluštit záhadné instrukce od šéfů, kteří nerozeznali rastr od vektoru. Odhlásila jsem se z baráku (byl to coworkingový prostor, neměli jsme ani opravdové kanceláře) a došla do metra, které jsem měla tři minuty pěšky od rachoty.

A tam mi to BEZDŮVODNĚ odmítlo MetroCard. V práci na stole jsem měla ještě jednu a nebyla jsem si úplně jistá, kolik peněz mi zbývá na účtě, takže to vypadalo, že budu muset jít zpátky tři bloky do kanceláře.

Mám zelenou, takže přejdu Třiadvacátou. Zatroubí na mě taxík, jako kdybych na přechodu neměla co dělat. Co jako, frajere, mám zelenou. Zabočím a okamžitě to uvidím. Čím jsem blíž, tím začíná být jasnější, že je to vážně... VÁŽNĚ výjimečná socha.

Tím chci říct, že je ÚŽASNÁ, ale taky trochu „newyorský úžasná“, chápete?

Jak mám vysvětlit, jaký z ní mám pocit? Asi... no... v New Yorku lidi deset let makají na něčem ohromném, něčem, co

zachytí podstatu myšlenky tak dokonale, že je svět najednou desetkrát jasnější. Je to krásné a silné a někdo tomu věnoval velký kus života. Místní noviny o tom napíšíou článek a každý si řekne „Hezký!“ a druhý den na to zapomeneme kvůli nějaké jiné NAPROSTO DOKONALÉ A POZORUHODNÉ věci. To ještě neznamená, že nejsou obdivuhodné nebo jedinečné... Jenom prostě existuje spousta lidí, co dělají spoustu ohromných věcí, takže vás to trochu otupí.

Tak takhle jsem se cítila, když jsem ho uviděla – třímetrového Transformera v samurajské zbroji, s robustním hrudníkem tyčícím se k nebi dobrý metr a půl nad mojí hlavou. Prostě tam tak stál uprostřed chodníku, plný energie a síly. Vypadal, jako že se každou chvíli otočí a ten svůj lhostejný, majestátní pohled upře na mě. Ale ne, dál tam stál, mlčky a skoro opovržlivě, jako by si svět jeho pozornost nezasloužil. Kov ve světle lamp vypadal jako mozaika matné černé a bílé a taky stříbřité jako zrcadlo. Určitě to byl kov... žádná posprejovaná cosplay figurka z kartonu. Byla to fantastická práce. Stála jsem tam možná pět vteřin, než se mnou otřásla zima i pohled té věci, a pak jsem šla dál.

A potom jsem si to uvědomila. Jsem. Hrozný. Kretén.

Protože jsem přece umělkyně, co ze sebe nechá odírat kůži v totálně nudné práci, aby mohla platit nekřesťanské prachy za nájem a zůstat v tomhle městě – uprostřed jedné z nejkreativnějších a nejvlivnějších kultur na světě. Na chodníku tu stojí umělecké dílo, které dalo obrovskou práci, instalace, na které autor pracoval možná celé roky, aby se lidi zastavili, podívali se na ni a zamysleli se. A já, ošlehaná životem ve velkém městě a psychicky vysátá pipláním s pixelama, si něčeho tak velkolepého sotva všimnu.

Ten moment si pamatuju naprosto jasně, takže bych se o něm mohla rozepsat. Vrátila jsem se k soše, stoupla si na špičky a řekla: „Myslíš, že bych měla zavolat Andymu?“

Socha samozřejmě nereagovala.

„Jestli mám zavolat Andymu, tak jenom stůj.“

A tak jsem mu zavolala.

Nejdřív ale něco o Andym!

Znáte takové ty chvíle, kdy začínáte novou životní etapu a řeknete si, *všechny tyhle super lidi, se kterými jsem strávila tolik let, budu rozhodně, nepochybně dál milovat a vážit si jich a scházet se s nima, i když se nám teď zásadně mění život*, a na konec si je na Facebooku klidně vyhodíte z přátel, protože tohohle týpka už stejně v životě neuvidíte? No tak Andy, Maya a já jsme se tomuhle osudu (zatím) dokázali nějak vyhnout. S Mayou díky tomu, že spolu sdílíme stejných sedmatřicet metrů čtverečních. Andy ovšem bydlí na druhém konci města a seznámily jsme se s ním až ve třetíku. S Mayou jsme do té doby chodily na spoustu stejných předmětů, protože, no, prostě jsme si hodně sedly. Kdykoliv se dělal nějaký skupinový projekt, samozřejmě jsme byly ve skupině spolu. Jenže profesor Kennedy nás rozděloval do skupinek po třech, což znamenalo nějaké náhodné „třetí“ kolo u vozu. No a nějak se na nás přilepil Andy (i když z jeho pohledu jsme se nejspíš přilepily my na něho).

Věděla jsem, že existuje, a měla jsem z něho takový matný dojem, že „má mnohem víc sebevědomí, než na kolik má nárok“. Byl hubený a neohrabaný a kůži měl bílou jako papír do tiskárny. Připadalo mi, že když jde do kadeřnictví, pokaždé si poručí ostříhat tak, aby to vypadalo, jako kdyby u holiče v životě nebyl. Vždycky měl ale v zásobě nějakou hlášku a jeho hlášky byly většinou buď vtipné, nebo chytré.

Náplní projektu bylo vymyslet značku a image pro fiktivní produkt. Obal byl nepovinný, ale museli jsme mít několik verzí loga a grafický manuál (což je taková malá knížečka, která říká, jak by se měla značka prezentovat a jaké fonty a barvy se budou v jakých situacích používat). Byla víceméně tutovka, že si každý vymyslí nějakou prudce moderní, senza fiktivní firmu vyrábějící etické, fair-trade

džíny s naprosto zbytečnými kapsami nebo něco takového. Vlastně to byl skoro vždycky fiktivní pivovar, protože jsme byli vysokoškoláci. Utráceli jsme spoustu prachů za kultivování svého pivního vkusu a byli jsme v tom docela snobi.

A vím určitě, že přesně tímhle směrem bychom se s Mayou vydaly, jenže Andy byl nesnesitelně paličatý a nějak nás přemluvil, ať uděláme vizuální identitu žvýkačky „Bubble Bum“ s příchutí prdele. Nejdřív měl pitomé argumenty, jakože po škole taky nebudeme dělat žádné bájo věci, takže tenhle projekt nemusíme brát tak vážně. Přesvědčil nás, až když zvažněl.

„Podívejte, holky,“ řekl nám, „udělat cool design něčemu cool je jednoduchý, proto si každý vybírá cool věci. Jenže cool je nakonec vždycky nuda. Co udělat super design něčemu pitomému? Z něčeho neprodejnýho udělat něco fantastickýho? To je opravdická výzva. K tomu potřebujete opravdický schopnosti. Pojďme ukázat opravdický schopnosti!“

Pamatuju si to naprosto přesně, protože tehdy jsem si uvědomila, že na Andym něco je.

Nemohla jsem si pomoci a na konci projektu jsem si nad zbytkem třídy připadala trochu nadřazeně. Brali ty svoje skinny džíny a malé pivovary tak děsně vážně. A náš finální produkt vypadal fakt dobře. Andy byl – což už jsem věděla předtím, ale nepřipadalo mi to nijak důležité – neuvěřitelně talentovaný ilustrátor a spolu s Mayiným talentem na ruční písmo a mojí práci s barvama to dopadlo vážně hezky.

Takže takhle jsme s Mayou poznaly Andyho a díky bohu za to. Upřímně, třetí kolo u vozu nám přišlo vhod, aby se trochu utlumila intenzita našeho začínajícího vztahu. Po projektu Bubble Bum, který se Kennedymu líbil tak moc, že ho zveřejnil na třídním webu, se z nás stali takoví tři mušketýři. Dokonce jsme spolu i pracovali na pár zakázkách a Andy k nám chodil na návštěvy a nutil nás hrát deskovky.

A pak jsme zbytek večera probírali politiku, naše sny nebo úzkosti. Fakt, že do mě byl evidentně trošičku zamilovaný, nikomu z nás nevadil, protože věděl, že jsem zadaná, a taky, no, myslím, že Maya ho nevnímala jako konkurenci. Tahle naše dynamika se neroztříštila ani po škole a my jsme se s vtipným, divným, chytrým, pitomým Andym Skamptem bavily pořád.

S Andym Skamptem, kterému jsem teď ve tři ráno volala.

„Sakra, April, jsou tři ráno.“

„Hele, mám něco, co bys možná chtěl vidět.“

„Vsadím se, že to počká do zítřka.“

„Ne, tohle je vážně cool. Vem kameru... a má Jason nějaká světla?“ Jason byl Andyho spolubydlící a oba se chtěli proslavit na internetu. Pro hrstku diváků streamovali, jak hrajou videohry, a měli podcast o nejlepších televizních umíracích scénách, které taky přetáčeli a postovali na YouTube. Přišlo mi to jako nevyléčitelná nemoc zazobaných týpků – i navzdory hromadě důkazů svědčících o opaku věřit, že to, co svět vážně potřebuje, je další bělošský komediální podcast. Zní to drsně, ale tak jsem to tehdy viděla. Teď už samozřejmě vím, jak snadno se dá sklouznout k pocitu, že když vás nikdo nesleduje, tak na vás nezáleží. A taky už jsem si *Slainspotting* poslechla a vlastně je to celkem vtipné.

„Počkej... co se děje? Co že to mám udělat?“ zeptal se.

„Tohle máš udělat: Půjdeš ke Gramercy Theatre a vezmeš s sebou co nejvíc Jasonova filmového vybavení a nebudeš toho litovat, takže ať tě ani nenapadne vrátit se zpátky k té hentai hře, co zrovna paříš... Tohle je lepší, přísahám.“

„To říkáš ty, ale hrálas někdy *Cherry Blossom Fairy Five*, April Mayová? Co?“

„Zavěšuju... budeš tu za pět minut.“

Zavěšila jsem.

Zatímco jsem na něho čekala, prošlo kolem několik lidí, co nebyli Andy. Manhattan už sice není to, co býval, ale

pořád je to město, které nikdy nespí. A taky je to město, kde se každý tváří stylem „pohled na mé pole, kde pěstuji svůj zájem o tebe. Spočín na něm pohledem a uvidíš je pusté“. Lidi na sochu letmo mrkli a šli dál, stejně jako jsem to málem udělala já. Snažila jsem se vypadat zaneprázdněně. Manhattan je bezpečný, což ovšem neznamená, že by osamělou triadvacetiletou holku na ulici ve tři ráno nemohl někdo otravovat.

Dalších pár minut jsem strávila sama se sochou. Na Manhattanu není nikdy tma, kolem bylo dost světla, ale kvůli temným stínům a velikosti jsem ji pořádně neviděla celou. Byla obrovská a vážila určitě přes dva metráky. Sundala jsem si rukavici, šťouchla do ní a s překvapením zjistila, že kov nestudí. Nebyl ani vyloženě teplý... byl ale tvrdý. Když jsem soše zatukala na pánev, neozval se zvonivý zvuk, jak bych čekala. Bylo to spíš takové tupé ducnutí, po kterém následovalo tlumené hučení. Napadlo mě, že je to součást umělcova záměru... že cílem je, aby s jeho dílem Newyorčané interagovali... aby objevovali jeho vlastnosti. Když chodíte na uměleckou školu, dost se toho napřemýšlíte o tvůrčím záměru. Byl to takový automatický mód: VIDÍŠ UMĚNÍ → SOUDÍŠ UMĚNÍ.

Nakonec jsem dílo přestala soudit a jenom ho vstřebávala. Začínalo se mi vážně hodně líbit. Nejenom jako něčí výtvor, ale takovým tím způsobem, jakým zbožňuje opravdu dobré umění... prostě si ho užíváte. Bylo tak jiné než všechno ostatní, co jsem kdy viděla. A v té svojí „transformerskosti“ působilo tak neohroženě. Já bych třeba měla strach udělat něco, co vizuálně jakkoliv připomíná mecharoboty... Nikdo nechce být srovnávaný s něčím, co je *mainstreamově populární*. Neexistuje horší osud.

Tenhle kousek toho v sobě ale měl mnohem víc. Jako kdyby vycházel z něčeho úplně jiného než cokoliv, co jsem kdy v sochařství i jinde viděla.

Byla jsem z něho úplně hotová, když mě najednou probral Andy.

„Co to sakra...“ Na zádech měl batoh, přes rameno tři popruhy na kameru a v ruce dva stativy.

„Jo,“ odpověděla jsem.

„To. Je. ÚŽASNÝ.“

„Já vím... Hrozné je, že jsem kolem toho málem jenom tak prošla. Řekla jsem si, ,hm, další super cool newyorská věc,‘ a šla dál. Potom mě napadlo, že jsem o tom nic neslyšela ani nečetla, no a ty pořád sháníš svůj velký virální hit, takže bys mohl mít sólokapra. Tak ti ho tady hlídám.“

„Takže tys zmerčila tohle obrovský, krásný, nabušený dílo, a kdo ti vyskočil v hlavě? ANDY Skampt!“ Palcema si namířil na kostnatý hrudník.

„LOL,“ ušklíbla jsem se sarkasticky. „Ve skutečnosti mě napadlo, že ti udělám laskavost, a tady ji máš, takže co kdybys to prostě ocenil?“

Trochu sklesle mi podal stativ. „Tak ty blbiny jdeme ro-zestavět. Musíme sebou hodit, než se sem dopotácí ožralej štáb Channel 6 a našeho sólokapra nám vyfoukne.“

Kamera byla připravená během pěti minut, světlo svítilo a Andy si na klopou zrovna připínal mikrofon. Už nevypadal jako ten ňouma ze školy. Přestal nosit ty svoje pitomé kšiltovky a divoký (nebo asi jenom neobvyklý) účes vyměnil za krátké vlny, které mu seděly k tvaru obličeje. Ovšem navzdory faktu, že byl o dvacet centimetrů vyšší než já a skoro stejně starý, vypadal pořád o pět let mladší.

„April.“

„Hm?“

„Myslím, že bys to měla bejt ty.“

Nejspíš jsem musela vydat nějaký zmatený zvuk.

„Jako před kamerou.“

„Hele, tohle je tvůj sen, ne můj. O YouTubeu nevím ani hovno.“

„Víš, jenom... teda...“ Když na to vzpomínám, je možné – i když jsem se ho na to nikdy nezeptala –, že trochu tušil, že z toho bude něco velkého. Samozřejmě ne tak obrovského, jak to nakonec dopadlo, ale velkého.

„Hej, nemysli si, že si u mě šplhneš, když ze mě uděláš internetovou hvězdu. Ani o to nestojím.“

„Fajn, jenže taky nemáš ponětí, jak se obsluhuje kamera.“ Poznala jsem na něm, že si hledá výmluvy, ale nechápala jsem proč.

„Neumím to za kamerou, ale taky to neumím před kamerou. Ty s Jasonem mluvíte celý den na internet, já mám sotva Facebook.“

„Máš Instagram.“

„To je něco jiného,“ ušklíbla jsem se.

„Ani ne. Jde vidět, že ti na tom, co tam postuješ, záleží. Nikoho neoblafeš. Seš digitální holka v digitálním světě, April. Všichni se umíme předvádět.“ Bůh mu žehnej za tu jeho upřímnost. Snažila jsem se o sociální média nezajímat a vážně jsem se radši potloukala po galeriích než po Twitteru.

Nebyla jsem ovšem tak nad věcí, jak to vypadalo. Být otrávená z pečlivě vymodelovaných internetových osobností bylo součástí mojí pečlivě vymodelované internetové osobnosti. I tak jsme ale oba cítili, že se mi snaží vysvětlit pointu, která tam tak úplně není.

„Andy, co to má znamenat?“

„Prostě“ – zhluboka se nadechl – „si myslím, že by pro toho autora bylo lepší, kdybys to byla ty. Já jsem pitomý trdlo, vím, jak vypadám. Lidi mě nebudou brát vážně. Ty v tý svojí bundičce a se svejma lícníma kostma vypadáš jako umělkyně. Vypadáš, že víš, o čem mluvíš. Víš, o čem mluvíš, a dokážeš to podat. Když to udělám já, bude to vypadat směšně. Plus je to tvůj objev, takže podle mě dává tím větší smysl, aby sis před tu kamerou stoupla ty.“

Na rozdíl od většiny mých spolužáků, co vystudovali design, jsem hodně přemýšlela o výtvarném umění. Jestli si říkáte, v čem je jako rozdíl, tak výtvarné umění je umění, které existuje pro sebe sama. To, co výtvarné umění dělá, je ono samo. Design je umění, které dělá něco jiného. Je to spíš takové vizuální inženýrství. Na začátku jsem se na škole zaměřila na výtvarné umění, jenže po prvním semestru jsem si řekla, že bych si možná taky někdy chtěla najít práci. Přešla jsem na reklamu, kterou jsem nesnášela, a pak jsem ještě párkrát změnila obor, než jsem to vzdala a zakotvila u designu. Sledování manhattanské výtvarné scény jsem ale věnovala mnohem víc času a energie než moji kamarádi z designu. Byl to jeden z důvodů, proč jsem tak zoufale chtěla zůstat ve městě. Možná to bude znít hloupě, ale cítila jsem se důležitě – už jenom proto, že jsem dvacetiletá holka v New Yorku. I když jsem nedělala opravdové umění, aspoň jsem se v tomhle městě, daleko od nudného rodinného podniku, dokázala udržet.

Nezdálo se, že by to Andy chtěl vzdát, a já jsem si na konec řekla, že vlastně o nic moc nejde, takže jsem si pod tričko strčila mikrofon. Kabel byl teplý od Andyho těla. Světlo mi svítilo do očí a skoro jsem neviděla na objektiv. Byla zima, trochu foukalo, na chodníku kromě nás nikdo.

„Připravená?“

„Dej mi tamten mikrofon,“ ukázala jsem na otevřenou tašku na zemi.

„Ten nepotřebuješ, tvůj port snímá jako ďas.“

Neměla jsem ponětí, co to znamená, ale podstatu jsem pochopila. „Ne, jenom jako rekvizitu... abych ho mohla... vyzpovídat?“

„Aha... fajn...“ Podal mi mikrofon.

„Oukej,“ řekla jsem.

„Fajn, jedeme.“

DRUHÁ KAPITOLA

„Fajn, jedeme.“

Tahle Andyho slova jste každý slyšel... pokud jste lidská bytost, která se někdy ocitla v blízkosti internetového připojení. Ať už mluvíte anglicky, nebo ne. Ať už jste někdy v životě vlastnili elektronické zařízení, nebo ne. Ať už jste čínský miliardář, nebo novozélandský chovatel ovcí. I militantní povstalci v Nepálu je slyšeli. Je to nejsledovanější mediální záležitost v dějinách. Má víc zhlédnutí, než kolik je lidí na Zemi. Google odhaduje, že „Newyorského Carla“ vidělo 94 procent žijících lidí. A v téhle chvíli už asi i dost těch nežijících.

Potom, co Andy video sestříhal... jsme měli zhruba tohle:

Vypadám jako troska. Jsem vzhůru už čtyřiaadvacet hodin. Nemám skoro žádný make-up a náš pracovní dresscode je v podstatě „vypadat co nejvíc, že je ti to u prdele“, takže mám na sobě bílou mikinu, přes ni džínovou bundu a džíny s dírama na kolenou, což mi teda v té zimě moc nepomáhá. Černé rozpuštěné vlasy mi padají na ramena, do očí mi svítí světla a já se ze všech sil snažím nemžourat. Když ovšem tohle všechno vezmeme v potaz, nevypadám zas tak zle. Možná jsem to video jenom viděla tolikrát, že už mi za sebe není trapně. Mám tak tmavé oči, že vypadají, jako bych měla rozšířené zornice, i když nesvítí slunce. Zuby mi v Jasonově LED světle září. Vypadám nějak živěji. Jsem nabuzená z nedostatku spánku a mám chraplavý hlas.

„Ahoj! Jmenuju se April Mayová a jsem na rohu Třia-dvacáté a Lexington Avenue se zvláštním a neohlášeným hostem. Dorazil dnes někdy před třetí ráno a jako nějaký

starodávny válečník z neznámé civilizace tu stráží mexickou restauraci Chipotle vedle vchodu do Gramercy Theatre. Jeho ledový pohled je zvláště uklidňující, jako by říkal, heleďte se, nikdo nemá úplně srovnaný život... ani tenhle třímetrový kovový bojovník. Hroutíte se pod tíhou života? Pusťte to z hlavy... jste bezvýznamní! Jestli se cítím bezpečněji, když mě hlídá? Necítím! Ale možná že bezpečí vůbec není to, oč tu běží!“

Kolem projde nějaký pár vracející se domů z dlouhé noci a ohlíží se přes rameno, akorát že civí spíš na kameru než na zatraceného obřího ROBOTA.

Kamera zamíří mimo. (Tohle bylo po pár vteřinách mumlání, kdy se snažím vymyslet, co říct, a znám jako idiot a do toho mě Andy ujišťuje, že ty části, kde znám jako idiot, vystříhne.)

„Jmenuje se Carl! Ahoj, Carle.“ Tady na Carla namířím nefunkční mikrofon. Musím stát na špičkách. Jsem malá, měřím ani ne metr šedesát – díky čemuž vypadá Carl ještě obrovitější. Nic neříká.

„Moc toho nenamluvíte, ovšem vaše vzezření mluví za vše.“

Další střih a zase zírám do kamery. „Carl, nehybný, masivní a na dotek trochu hřejivý třímetrový robot, který Newyorčany zjevně nijak zvlášť nezajímá.“

Střih.

„Co si o Carlovi myslí? Že je to umělecká instalace? Výtvor vystěhovaný z bytu i se zadluženým nájemníkem? Zapomenutá rekvizita z natáčení filmu? Stalo se snad z města, které nikdy nespí, město, které je moc cool na to, aby si všimlo i těch nejzvláštnějších a nejneuvěřitelnějších událostí? Ne, počkat! Jeden mladý muž se zastavil, pojďme se ho zeptat, co si o tom myslí.“

Střih.

Teď se o svůj falešný mikrofon dělím s Andym.

„A vy jste?“

„Andy Skampt.“ Andy je kdovíproč nervóznější než já.

„A můžete potvrdit, že před restaurací Chipotle stojí třímetrový robot?“

„To můžu.“

„A můžete potvrdit, že to do prdele není normální?“

„Ehm.“

„Co to podle vás znamená?“

„Vlastně nevím. Když o tom teď tak přemýšlím, tak mě Carl trochu děsí.“

„Díky, Andy.“

Střih.

„A tady to máte, občané světa. Do New Yorku dorazil obrovský, majestátní, děsivý, hřejivý robotický muž a kvůli své nečinnosti se stal zajímavým na pouhé minutové video.“ To celé říkám do detailních záběrů robota, jehož nehybnost pulsuje aktivitou a energií jiskřící přímo pod povrchem.

Celou dobu jsem před kamerou myslela na autora. Na kolegu umělce, který svoji duši vložil do něčeho opravdu pozoruhodného, co svět dost možná přejde bez povšimnutí. Snažila jsem se do něho vcítit. Snažila jsem se přijít na to, proč tuhle věc stvořil, proč svět konfrontoval s jeho necitelnou ignorací krásy a formy. VYZÝVÁM VŠECHNY NEWYORČANY! OCEŇTE COOL VĚCI! Chtěla jsem, aby se lidi probrali a věnovali pár chvil výjimečné podivuhodnosti lidské tvorby. Dneska se tomu směju.

„Je to v pohodě?“

„Jo, super, fantastický, seš okouzlující a vtipná a internet tě bude milovat.“

„Ach, přesně to jsem vždycky chtěla,“ prohlásila jsem s kamenným výrazem. „Najednou jsem hrozně unavená.“

„No jo, to dává smysl. Jaktože seš teď vůbec vzhůru?“

„Kromě obřího robota? To víš, nový den, nová celofirmní krize.“

„Aspoň máš práci.“

Andy zkoušel prorazit jako freelancer, což děláte tehdy, když se nemusíte starat o splácení studentských půjček, protože váš táta je nechutně bohatý hollywoodský právník.

A najednou už to nebylo o Carlovi. Andy udělal pár detailních záběrů a já jsem si mezitím stěžovala na práci a on mi vyprávěl o novém klientovi, který chtěl, aby jeho logo vypadalo víc „počítačově“. Dokonce jsem Andymu vylezla na záda, abych se robotovi dostala co nejbliž k obličej, a snažila jsem se udržet kameru na B-roll. Hlavně jsme ale kecali o práci a o životě a najednou byly skoro čtyři.

„Tak tohle bylo kurva divný, April Mayová, děkuju, žes mě povolala do té noční zimy, abych s tebou natočil robotí video.“

„A já děkuju, žes přišel, a ne, nejdu se k tobě dívat, jak ho stříháš. Jdu do postele. Jestli mi zavoláš před polednem, nabodnu tě na tu špičatou věc, co má Carl na hlavě.“

„Bylo mi potěšením.“

„Čau zítra.“

Cestou domů metrem jsem si na mobilu nastavila režim Nerušit. Takhle dobře už jsem se, myslím, až do smrti nevyspala.

TŘETÍ KAPITOLA

Probudila jsem se ve dvě odpoledne. Nevzbudila mě ani Maya, když vstávala.

Ted' vešla do pokoje s tou svojí specialitou, lehkým zaklepáním při otevírání dveří, což bylo otravné i roztomilé zároveň. Nesla hrnek s kafem. V místnosti byl příjemný nepořádek, přesně podle mého vkusu. Na zemi pár kousků oblečení, na psacím stole zbytečné hrníčky, na nočních stolcích plno knížek.

Fakt nechápu lidi, co mají pořád všude uklizeno. Je mnohem efektivnější udělat občasný úklid, než všechno pořád udržovat v pucu. Plus můj mozek má nepořádek rád. Jako bych svět kolem sebe potřebovala mít rozbordelený, aby moje umění a nápady byly čisté. Jednoduchost v designu, naprostá katastrofa ve všem ostatním. To byl celý můj étos. Maya mě samozřejmě držela na uzdě, abych se úplně neurvala ze řetězu.

Maya byla mnohem srovnanější než já, ale ani jedna jsme nebyly posedlé pořádkem, díky čemuž jsme spolu jako spolubydlící dobře vycházely. Evidentně byla vzhůru už několik hodin a kudrny měla vyčesané do elegantního účesu, který pro mě zůstal záhadou. Znamenalo to, že má nejspíš něco důležitého, ale nemohla jsem si vzpomenout co. Možná jednání s klientem? Byla z nás jediná, kdo sehnal práci v opravdové grafické firmě. Plat neměla nijak závratný, ale byla jednou nohou ve velkém světě. Už měla hotový i make-up.

Kromě toho, že se líp starala o byt, se mnohem líp starala i o náš vztah. Všechny ty komplikace mezi námi dvěma byly moje práce. Zakazovala jsem jí mluvit o vážných věcech.

Nebýt mých vnitřních problémů, „sestěhovaly“ bychom se už dávno.

„Přinesla jsem ti kafe,“ řekla potichu, kdybych náhodou ještě spala.

„To sis po těch letech, co spolu bydlíme, ještě nevšimla, že kafe nepiju?“

„To není pravda.“ Položila mi ho na noční stolek. „Během hodně špatných dní ho piješ.“

Sedla si na kraj postele. Otočila jsem se k ní s velkým otazníkem v očích.

„April, ta věc s tím robotem se trochu zvrhla.“

„Ty víš o Carlovi?“

„Proč jsi mu dala tak pitomé jméno?“ zeptala se nasupeně.

„Ty víš o Carlovi.“ Už to nebyla otázka.

„Vím o Carlovi...“

„Andy tě s tím otravoval?“ skočila jsem jí do řeči. Naštvalo mě, že to nemohl nechat na ráno. Nebo teda na podvečer.

„Nepřerušuj mě, nechala jsem tě spát,“ řekla přísně. „Andy celý den volá a vyšiluje a potřebuje, aby sis přečetla maily. Najdeš tam pár důležitých věcí včetně zpráv od několika televizí a uměleckých agentů a manažerů. Řekla bych, že bys to neměla ignorovat, ale taky si myslím, že bys to neměla uspěchat.“

Maya byla ten nejvěcnější řečník, jakého jsem znala. Jako by si v hlavě psala eseje a pak je slovo od slova recitovala. Jednou mi vysvětlila, že je to podle ní součástí černošské identity v Americe.

„Po každém černochovi, který se pohybuje mezi spoustou bílých lidí, se nakonec začne chtít, aby mluvil za všechny černochy,“ řekla mi jednou v noci, kdy už bylo na mluvení hodně pozdě, „a já to nesnáším. Je to fakt debilní. A každý na tu pitomost může reagovat, jak chce. Jenomže já jsem tak úzkostná, že jsem si nakonec začala na to, co říkám, dávat

hrozný pozor, protože i když samozřejmě nereprezentuju Černochoy s velkým Č, lidi si to stejně myslí, takže prostě cítím povinnost snažit se to dělat dobře.“

Nikdy jsem nevěděla, co jí na něco takového říct. Jsem běloška a vyrůstala jsem v dokonale bílé komunitě. A tak jsem řekla to, co se prý v takových situacích říká: „To musí být hrozně těžké.“

„Jo,“ odpověděla. „Všichni máme nějaké svoje těžkosti. Díky.“

„Proboha, doufám, že se mnou nemáš pocit, že přede mnou musíš reprezentovat všechny černochoy,“ řekla jsem. „Doufám, že se pořád nehlídáš nebo tak.“

„Ne, April.“ A po dlouhém tichu pokračovala. „Před tebou se hlídám z jiných důvodů.“

Bála jsem se jí zeptat, co tím myslí, takže jsem jí dala pusu a pak jsme usnuly.

Každopádně, Mayina řečnická efektivita byla pro náš vztah, který jsem já podvědomě nechávala balancovat na hraně volného a vážného, velice užitečná. Dokázala mluvit očima i tělem, ale většinou dávala přednost puse. Což mi nevadilo.

„Mayo,“ stihla jsem říct, než mi něžně položila ukazováček na rty.

„Ehm... jdeme si to rozdat?“ zamumlala jsem přes její prst.

„Ne, jdeš si vypít kávu a přečíst maily a nepromluvíš se mnou ani s nikým jiným, dokud si nevyčistíš zuby, protože ti táhne z pusy jako z kanálu. Vzala jsem ti telefon a vrátím ti ho, až dočteš ty maily.“

Ani mi nedala pusu a vstala.

„Ale...“

„Zmlkni a čti!“ utnula mě cestou ke dveřím a zavřela za sebou.

Během deseti minut jsem se dala trochu dohromady a sedla si s notebookem na postel. Přečtené zprávy byly

modré, nepřečtené bílé – „Důležitých a Nepřečtených“ bylo pět stran. Nevěděla jsem, co mám dělat, a tak jsem do lupy zadala „andyskampt@gmail.com“, čímž se mi hned všechno vyjasnilo. Jeden z patnácti mailů, co mi poslal, měl v předmětu „TOHLE SI PŘEČTI JAKO PRVNÍ“, další tam měl „TOHLE SI PŘEČTI JAKO DRUHÝ“ a třetí, novější mail, „NE! TOHLE! TOHLE SI PŘEČTI JAKO PRVNÍ!“

A tady jsou, zkopírované přímo z méj e-mailové schránky:

NE! TOHLE! TOHLE SI PŘEČTI JAKO PRVNÍ!

Omlouvám se, že všechny moje dnešní maily vypadaj, jako by je psal dement. Vážím si našeho přátelství. Pamatujme na to, jo?

Andy

TOHLE SI PŘEČTI JAKO PRVNÍ

Fajn. Wow. V rychlosti ti shrnu všechno, co se stalo za posledních šest hodin. Tohle jsou fakta: Carl se neobjevil jenom v New Yorku, je prakticky v každým větším městě na Zemi. Je jich minimálně šedesát, fotky s nima přicházejí odevšad, od Pekingu po Buenos Aires. Lidi na ně narážej náhodou jako my a na sociální sítě postoujou fotky a videa z celého světa, ale kdovíproč se uchytilo to naše. Musí to bejt nějakej mezinárodní streetartovej projekt a tys ho v podstatě objevila. U žádnýho z nich nikdo neviděl, jak ho instalujou, a nikdo nemůže najít žádný záznam z bezpečnostních kamer. Určitě nakonec něco najdou, ale zatím nic nemaj.

Všichni jim říkaj „Carlové“, protože nevěděj, jak jinak jim říkat. Autor tak trochu pozapomněl na plaketu s vysvětlením... Naše video pouštěj ve zprávách (dodávám, že bez dovolení). Zkontaktovalo mě pár médií, abych k tomu něco řekl. Video už má přes MILION ZHLÍDNUTÍ! Lidi tě milujou!

Nečti si komentáře.

Zašel jsem za Carlem znova s lepší kamerou a natočil něco za denního světla. Dostal jsem se tam dřív než davy lidí, ale teď už je tam divočina. Je z něho turistická atrakce jako blázen!

Od té chvíle, cos mi zavolala, jsem nespál. Mám pocit, jako by mi nějakej malej čokl zevnitř vyžíral oční bulvy!

Andy

TOHLE SI PŘEČTI JAKO DRUHÝ

Hele, vědělas, že můj táta je právník? Tak... je to takový divný, no, ale to „naše“ video už má milion zhlídnutí, a dokonce už vydělalo nějaký peníze a je potřeba vyřešit, jak si je rozdělíme.

Každopádně, vzhledem k tomu, že asi nejde přesně zjistit, jak moc k jeho vzniku kdo přispěl, a dá se říct, že bysme ho neudělali jeden bez druhýho, navrhuju podělit se 50/50 o vlastnictví mýho YouTube kanálu „Skamper2001“, kterej jsem pojmenoval, když mi bylo jedenáct, a do konce života toho budu litovat. Poslední návrh... bylo by dobrý spolu dělat na dalších videích

o Carlovi (Carlech?), ale o tom se můžeme pobavit pak.

Táta sepsal smlouvu, ve který se píše, že každéj vlastníme 50 % videa a máme nárok na 50 % z výnosů. Taky to v podstatě znamená, že s obsahem nemůžu bez tvýho souhlasu nic udělat a ty nemůžeš nic udělat bez mýho. Víím, že je to pitomý, ale je to právník a oni to takhle prostě dělaj. Taky ti mám navrhnout, že by tě zastupoval, až všechny ty velký stanice zažalujeme za to, že video použili bez souhlasu. Řekl jsem mu, ať trochu brzdí, takže je teď momentálně zabržděnej.

Jenom abys věděla, video zatím vydělalo zhruba 2000 babek. Takže jsme v podstatě boháči.

Andy

Zběžně jsem proletěla zbytek mailů a tak trochu jsem začala litovat, že jsem na webovkách se svým portfoliem zveřejnila e-mailovou adresu. Vážně jsem tam měla několik zpráv od uměleckých manažerů a agentů. Někteří lidi mi psali, že se jim moje video hrozně líbilo. Jiní měli potřebu dát mi vědět, že když už jsem točila video na YouTube, mohla jsem udělat pár věcí pro zlepšení svého fyzického vzhledu, a proč jsem to jako neudělala?

Taky tam byl jeden mail, který byl o poznání děsivější než zbytek. Hrůza, jak vás jeden hnusný, manipulativní člověk dokáže vykolejit, i když jste se s ním nikdy nepotkali a (snad) nikdy nepotkáte. Je ohromující, jakou máme všichni moc vyvolat v úplně cizích lidech děs, strach a slabost. Nebylo to poprvé, co jsem se takhle cítila, ale poprvé se mi to stalo na internetu a stačilo to k tomu, abych se

před tím vším chtěla na chvilku schovat. Ale jenom na chvilku.

Měla jsem zprávu od táty. (Vlastně od obou rodičů – psali takové ty skupinové maily, bylo to hrozně roztomilé. Přísahala bych, že vedle sebe seděli na gauči a psali maily, jako by to byl konferenční hovor. Měli by speciálně pro ně vyrábět tablety se dvěma klávesnicema.) Vypadalo to jako dlouhá esemeska o tom, jak je to video skvělé a jak vypadám unaveně a jak se těší, až se uvidíme na Tomově svatbě, a spím pořádně?

Jediný mail důležitý pro příběh v dlouhodobém horizontu měl v předmětu otázku: „Říkala jste, že je teplý?“ Překopíruju vám ho sem celý.

Říkala jste, že je teplý?

Slečno Mayová,

jmenuju se Miranda Beckwithová a studuju na UC Berkeley vědu o materiálech. Dnes ráno jsem viděla vaše video, které bylo zábavné a zároveň fascinující. Obzvlášť mě zaujala vaše zmínka o tom, že je Carl „trochu teplý“. Samozřejmě si uvědomuju, že váš život teď musí být vzhůru nohama, ale protože o materiálech něco vím a Carla jsem viděla, připadá mi neobvyklé, že by něco, co vypadá tak těžké a lesklé, nemělo nízkou tepelnou vodivost.

V podstatě jde o to, že Carl vypadá jako kovový, ovšem v New Yorku je leden, takže hádám, že je docela zima, a kov by vzhledem k teplotě okolí měl být na dotek velice studený. Podle prvních zpráv jsou sochy velice těžké, takže nedává smysl, že by byly vyrobené

z plastu s nějakou povrchovou úpravou. Nenapadá mě nic těžkého a lesklého, co by zároveň na dotek nebylo studené.

Pokud byl opravdu teplý, pravděpodobně ho zahřívá nějaký vnitřní zdroj energie.

Carla máme i tady v Bay Area, ale zdá se čím dál míň pravděpodobně, že bych si na něho mohla sáhnout, proto jsem si říkala, že byste možná mou zvědavost mohla ukojit vy. Byl Carl teplý, jako když se dotknete něčeho polystyrenového? Nebo spíš jako když držíte hrnek s kávou?

Všimla jste si na něm ještě něčeho, co by tu záhadu mohlo pomoci objasnit?

Děkuju za váš čas a samozřejmě pochopím, pokud mi neovládnete odepsat.

Miranda

To byl jediný mail, na který jsem ten den odpověděla.

Re: Říkala jste, že je teplý?

Milá Mirando,

díky za zprávu! Na seznamu podivných věcí týkajících se Carla to sice nijak nevyčnívalo, ale když to teď zmiňujete, bylo to opravdu zvláštní. Nebyl na dotek teplý, spíš jako kdyby prostě neměl žádnou teplotu. Bez vaší

nápovědy bych to nedokázala zformulovat, ale dost to připomínalo tvrdý, hladký polystyren. Jako kdyby v sobě neměl teplo, ale když jsem se ho dotkla, všechno teplo z mojí ruky mi tam zůstalo. Taky jsem na něho pořádně zaklepala a ozvalo se takové tupé *duc* a potom slabá, hluboká ozvěna. Jako když ťukáte na natřenou cihlovou zeď.

Myslím, že dostat se znovu ke Carlovi v New Yorku bude taky dost těžké, takže už vám asi moc nepomůžu. Ten, kdo ho vyrobil, chce evidentně zbořit hranice divnosti.

April

A s tím jsem si řekla, že jsem toho udělala dost.

„MAYO! Telefon, prosím!“

„Je to fakt zvláštní, co?!“ zavolala odněkud a pak vešla do svého pokoje.

„Jaká je situace?“ ukázala jsem na telefon.

„Hm... jsi najednou neskutečně populární. Andy by s tebou chtěl mluvit. Hodně. Chtěl by mluvit minimálně čtyři roky. Taky volali vaši.“

Zavolala jsem rodičům – byli v pohodě, i když trochu vystreslí. Můj o kousek starší, velice úspěšný a extrémně normální bratr Tom se měl za pár měsíců v severní Kalifornii ženit a oni mu pomáhali s organizací. Tom měl vystudovanou matiku a pracoval v investiční bance v San Francisku. Pořád jsem čekala, že se přestěhuje do New Yorku jako všichni ostatní investiční bankéři, ale pořád nic.

Ráda bych zdůraznila, že za moje emoční problémy nikdo nemůže. Měla jsem šťastné dětství, jenom jsem nebyla

moc šťastné dítě. Rodiče mě vždycky podporovali a neměli žádná očekávání – co víc si dítě může přát? Takže jsme mluvili o Carlovi a o Tomovi a o tom, jak mají hrozně rádi Tomovu snoubenku a jak jde organizování hladce, i když s tím je spousta práce. Chtěli o Carlovi vědět všechno, co vím, a tak jsem jim řekla to, co už většinou věděli. Ptali se na práci a naznačili, že mi pošlou peníze, jestli potřebuju, což dělali pokaždé a já jsem to pokaždé ignorovala. Video se jim líbilo a byli na mě pyšní. Za co? Bůh ví. Prostě rodiče.

Zavolala jsem Andymu, který zněl tak nějak... labilně.
„APRIL MAYOVÁ, TOHLE JE FAKT ČÍM DÁL DIVNĚJŠÍ!“

Škubla jsem sebou. „Nebud' na mě prosím tě tak hrr.“

„To video má zatím tři miliony zhlédnutí, podle lidí seš fantastická! Nečteš komentáře, že ne?“

„Vlastně jsem ho ještě neviděla.“

„Tak to seš asi jediná. Ta story je fakt divná jako blázen. Pořád nenašli žádný záznamy z kamer. Jedna kamera to místo ukazuje celkem jasně, jenže ve 2:43 se prostě vypne... pět minut nic nenahrává, a když zase začne, Carl tam prostě stojí. Podle vojenskejch analytiků je možný, že elektromagnetickej puls vyhodil v okolí VŠECH CARLŮ elektriku, zatímco je instalovali, v *přesně* stejnej čas. Je to ale o to divnější, že šum, co bezpečnostní kamery nahrály, nebyl náhodnej. Ty, co nahrávaly zvuk – všechny, ke kterejm se dostali lidi ze zpráv, měly podkres, ze kterýho, když ho zesílíš, je jasně slyšet ‚Don't Stop Me Now‘ od Queenů.“

„Ten song miluju.“

„Vážně?“

„Jo, proč?“

„Ale nic, jenom jsem to nevěděl. Ale jo, když se zaposloucháš, je to tam. Nikdo neví, jak se tam ta písnička mohla dostat... možná nějakým vysokoenergetickým rádiovým pulsem?“

„Jo, to je vážně zvláštní, ale Andy, s náma to nemá nic moc společného, ne? Jasně, natočili jsme video, jsem ráda, že můžu říct, že jsme objevili jednoho Carla...“

„Newyorskýho Carla,“ skočil mi do řeči.

„Co?“

„Jmenuje se Newyorskej Carl. Není to nějakej ,jeden Carl‘. Všichni mu říkaj Newyorskej Carl a ten v Bombaji je Bombajskej Carl a existuje taky Hongkongskej Carl a Sãopaulskej Carl. Dokonce i lidi, co nemluvěj anglicky, svejm Carlům říkaj Carl.“

„Tvoje háklivost na terminologii na situaci nic nemění... My jsme ho nevyrobili, jenom jsme ho našli. Vlastně ani to ne... našli jsme tak jeho šedesátinu.“

„To samý jsem říkal tátovi, jenže pak dobřejch deset minut blábolil o prolínání narativu a memetiky a o kulturní mytologii a totálně mě přesvědčil argumentem, kterej ani omylem nedokážu zopakovat. Což mě přivádí k tomu hlavnímu... právě jsem vydělal deset tisíc dolarů.“

Po dlouhé odmlce jsem konečně řekla: „Hm... hezké?“

„Zpravodajský stanice by s tebou hrozně rády udělaly rozhovor, ale spokojily se se mnou, protože zatím nic lepšího nemají. Každou hodinu o Carlovi nějakých pět minut melou komentátoři a experti, ale zas tolik toho nemaj a už to přestává bejt zajímavý. S Carlem rozhovor udělat nemůžou, ale můžou ho udělat s tebou. Táta nám prej může zařídit licenční smlouvu se všema velkýma stanicema v hodnotě deseti tisíc, když budeš souhlasit s rozhovorama.“

„Počkej... celkově? Nebo za stanici?“

„Za stanici! Jsou pěkně v hajzlu, protože už odvysílali to video. Táta je má v hrsti.“

V hlavě mi to nešrotovalo zrovna rychle, ale i tak jsem si uvědomovala, že částka 10 000 dolarů krát počet zpravodajských stanic, které mě napadly, by vyřešila velkou část mých studentských půjček. Mohla bych dát výpověď ze

svoji pitomé práce. Mohla bych mít čas dělat po večerech na *vlastních nápadech*.

„Musela bych být v televizi?“

„Mohla bys bejt v televizi!“

„Co tam budu říkat?“

„Prostě budeš odpovídat na otázky!“

„Budu si muset sama udělat vlasy?“

„April Mayová, bude to snad padesát táců.“

„Oukej, fajn, jdu do toho.“

Za dalších třicet minut jsem měla na ten samý den domluvené dva televizní rozhovory, a protože mě napadlo, že bych nejspíš měla říct něco smysluplného, s Mayou jsme následujících několik hodin, než jsem se musela vydat do centra, strávily čtením všeho, co se o Carlovi dalo najít. Moc toho nebylo – Andy mě nabířoval dost důkladně. Trochu jsem se toho bála a upřímně jsem neměla ponětí, co bych tam měla říct. „Viděla jsem to, bylo to cool, nevím, co to je, s kamarádem jsme natočili video“ – to je tak devatenáct vteřin. Nepřipadalo mi, že by to mělo cenu 10 000 dolarů, ale nevěděla jsem, jak to v televizi chodí. Ukázalo se, že vlastně hlavně chtějí pouštět to video, které nám už ukradli, aniž bychom je zažalovali.

Skončila jsem na Wikipedii na stránce o „Don’t Stop Me Now“, sotva slyšitelné písni na záznamu z bezpečnostních kamer na místech, kde se Carlové objevili.

Don’t Stop Me Now je skladba britské rockové skupny Queen z alba *Jazz* z roku 1978. Jako singl byla vydána v roce 1979. Text napsal Freddie Mercury, přičemž nhrána byla počátkem roku 1978 ve studiu Super Bear Studios ve francouzské obci Berre-les-Alpes. Tato skladba je dvanáctou skladbou na albu.